

Af Cand. Phil. i filosofi, forlægger, foredragsholder m.m. Steen Ole Rasmussen

”Bæredygtigt landbrug” vil bæres
lige som andre ”liberale”
(Ideologisk forurennet miljø og debatmiljø)
(kommentaren til uge 34, 2011.)

Foreningen ”bæredygtigt landbrug”, med 3600 medlemmer, har ”båret ved til” formuleringen af Liberal alliances miljø- og landbrugspolitik.

Det nye markedsfundamentalistiske parti, finansieret af Saxo-bank o.a., har ikke haft tid til at lave sin egen politik på området. Det havde det heller ikke på uddannelsesområdet, hvor Anders Samuelsen ordret kopierede Det Radikale Venstres uddannelsesprogram over i allianceens eget program, til stor fortørnelse for hans gamle moderparti.

Det blev så en ommer, da der jo trods alt er noget, der hedder Copyright, og nogle forskelle, der må opretholdes for at bevare illusionen om partiernes forskellighed.

Den super liberale landbrugsorganisation, Bæredygtigt landbrug – bestående af medlemmer fra det tungest subsidierede erhverv af alle, storbønder, godsejere, eller små bønder med ambitioner om at blive store – orienterer sig retorisk i bæredygtige baner.

Retorikken dækker dog kun over viljen til at ”lade sig bære økonomisk af offentlige midler herfra og i al evighed”, hvor man fundamentalt set nægter at gå ind i den rolle og funktion – i forhold til administrationen af de ca. 60% af det danske areals miljø – som det omgivende samfund reelt betaler dem for at udfylde.

Bønderne vil have penge af det offentlige, men kalder det offentliges ønsker og krav om miljøbeskyttelse for hysteriske og urimelige.

Ifølge organisationen er den danske landbrugsjord til for at blive dyrket i økonomisk bæredygtig forstand, og organisationens selektive opmærksomhed i forhold til offentlige forskrifter, ønsker og forordninger over for erhvervet, f.eks. i forhold til pleje og vedligeholdelse af vandløb, centrerer sig 100% om vandløbenes drærende funktion. Det er der nemlig økonomi i.

I øjeblikket er man internt i bevægelsen fuldt optaget af en øvelse, der handler om at stille kommunerne til ansvar for de oversvømmelser, man har set på de danske landbrugsjorde over de sidste uger, måneder. Der opfordres internt medlemmerne imellem til at medlemmerne fotograferer oversvømmelserne på deres jordlodder, så de kan bære erstatningskravene over for kommunerne, der har en del af ansvaret for at pleje vandløbene.

Ifølge organisationen er det ikke den globale opvarmning¹, de ekstreme nedbørsmængder, der er skyld i ulykkerne, men derimod offentligheden – med dens krav om at vandløb og vådområder skal tjene mere end det formål, at fjerne overskydende vand fra jorden – der gør sig skyldig her, *fuldstændigt ekstremt og uretfærdigt*, siger organisationen!

De liberale er ikke liberale

Hvis de liberale bønder var liberale, så ville de forlange landbrugsstøtten fjernet, de teknisk insolvente landbrug, som heller ikke kan betale deres regninger, overtaget af kreditorerne, i stedet for af staten (der nu som følge af bankpakke 4. overtager den finansielle sektors tab). Men det gør de liberale bønder ikke, hvorfor man kan fundere lidt over, hvordan de mon ser ud inde i deres hoveder.

De kalder sig liberalister i en situation, hvor de lever på offentlig bistand, uduelige bankers hæmningsløse investeringer i erhvervet og statens, det offentliges,

¹ <http://www.spiegel.de/wissenschaft/natur/0,1518,782324,00.html>

På trods af fortsat global opvarmning, så er der sket en overraskende sænkning af verdenshavens vandspejl med 5 millimeter over 8 år, dvs. i en periode, hvor afsmeltningen er steget eksponentielt omkring nordpolen f.eks. Man forklarer det med stor transport af vand fra hav til land, der selvfølgelig vender tilbage til havet igen, men som ind til da netop afspejler sig som ekstreme nedbørsmængder i mange egne af verden, samtidigt med at den globale opvarmning igen afstedkommer ekstrem tørke andre steder.

stiltiende accept af alle de brud, som erhvervet begår, ikke bare mod sig selv, sin egen ideologiske og mentale integritet, men først og fremmest mod alle de nedskrevne og uskrevne love for, hvordan vi bedst bevarer vort eget biologiske livsgrundlag, grundvand, biodiversitet, havmiljø, osv.

Det er alt sammen beskæmmende, sårende og dybt kritisabelt set ud fra en hvilken som helst intellektuel og sagligt vidensbaseret forståelse for erhvervet og dets rolle i samfundet.

Karen Ellemann² er del af denne elendighed

I 2009 blev det konstateret, at det mest anvendte ukrudtsmiddel, Roundup, indeholdende det aktive stof, glyphosat, i stor stil kan konstateres i det danske grundvand. Miljøstyrelsen med Karen Ellemann (tredje generations levebrødspolitiker efter Uffe og Jens Peter, venstrefolk, bønder, markedsfundamentalister og antimiljøfolk, så det gør noget) i spidsen påstod, uden at kunne dokumentere det, at det var løgn. Nu her et par år efter er det så blevet bekræftet endegyldigt, at hun selv med magten over sit ministerium var ude af stand til at tilbagevise resultaterne, dokumentationen for forureningen.

Men hun fortsætter, arrogant og mod bedre vidende, med at påstå, at der ikke er grund til at anse stoffet, glyphosat, for at være et problem for grundvandet! På den måde bidrager hun til miljødebatten, på en måde der er lige så beskidt, som det miljø landbruget efterlader. For øvrigt uden at en eneste politiker kan finde ud af at blive alvorligt forarget over det.

Dansk landbrugs sande tilstand

Dansk landbrugs bidrag til det danske BNP anløber sig til mindre end 2 %. Man administrerer som sagt ca. 60% af landets areal, og modtager i direkte og indirekte former for subsidier omkring 26 milliarder kr. årligt. Erhvervet skylder i omegnen af 360 milliarder kr. væk. Mange landmænd er blevet teknisk insolvente, fordi man har fulgt sine rådgiveres, maskinproducenternes og den kemiske industris råd om at investere alt, hvad der kan rejses af kapital i forsøget på at intensivere produktionen. Over en bred kam, har man fulgt sine rådgiveres råd og vejledning, hvorfor man nu beviseligt er endt op i en dybt uøkonomisk og på mange måder forfærdelig økologisk tilstand.

Dobbeltmoralen og den systematiske misinformation hersker ude på landet, hos landmændene, hvis orienteringsmønster er gennemdetermineret af skruppelløse kommercielle interesser.

Når det her drejer sig om optegnelser over de forskellige tilbud på kemiske og maskinelle virkemidler, som landmændene hver dag investerer deres tillid i, så henholder man sig til sælgerens statistikker over relationen mellem investering og afkast. Her er man helt på det rene med, at høsten kan falde anderledes ud, og at der kan ske uforudsete ting, der gør, at det ikke altid flasker sig som forudsagt af de altid super optimistiske sælgere af ydelser til landbruget. Resultatets kun sand-

² <http://www.information.dk/telegram/276668>

synlige udfald har ikke forhindret dansk landbrug i at investere, så man i dag har noget af det mest kapitaltunge landbrug på jorden.

Det kapital- og kemitunge landbrug har en lang række utilsigtede bivirkninger for naturen og medmennesker; kvælstofudvaskning og forurening med fremmed kemi, faldende biodiversitet, elendige forhold for dyrene i de store dyrehold, multiresistente bakterier som følge af umådeholden anvendelse af ”vækstfremmere” (antibiotika, der også bruges i sundhedsvæsenet mod infektioner, og kobber til pattegrise) osv.

Men landbruget forlanger ”absolutte beviser”, dvs. absolut dokumentation for sammenhængen mellem deres urentable kapitalintensive produktion og dens utilsigtede bivirkninger for natur og medmennesker.

Dvs. når det drejer sig om det tilsigtede i deres produktionsformer, så kan de sagtens nøjes med statistik og sandsynlighedsberegninger (uanset om det holder eller ej), men ikke når det drejer sig om de utilsigtede virkninger af selv samme produktion, dvs. når det drejer sig om hensynet til resten af samfundet, miljøet og alt det andet, som lever. Her er det noget helt andet.

De utilsigtede virkninger vil landbruget ikke forpligtes på at tage hensyn til, i hvert fald ikke før disse skader på miljø og medmennesker er dokumenteret i overensstemmelse med nogle krav om absolut dokumentation, hvorom det kun kan vides med sikkerhed, at disse krav aldrig vil kunne honoreres.

Dobbeltmoralens autistiske konstitution, den hæmningsløse manifestation af sig selv som ukrænkelig dommer i alle sager, der har med sin funktion og betydning for natur og medmennesker at gøre, kan ikke være mere gennemført. Man ser klart, hvordan en kognitiv praksis lukker sig performativt om sig selv, patetisk, destruktiv og fuldstændigt uden for pædagogisk rækkevidde.

På trods af kapitalintensivering er den grundlæggende produktion i erhvervets primære fødekæde – dvs. den vegetabiliske – stort set ikke steget over de sidste 30 år. Og den smule kvantitativ stigning, der er konstateret, skyldes bl.a. den globale opvarmning, der har muliggjort dyrkelsen af majs, der hvad foderenheder angår, giver større udbytte end f.eks. byg og hvede pr. hektar.

Landbruget har ikke problemer med at anerkende den globale opvarmning, når det drejer sig om dens positive effekter for produktionen. Anbefalingerne til erhvervet bygger på konstateringen af en gennemsnitlig stigning af temperaturen under vore himmelstrøg. Produktionen af majs er blevet anbefalet af samme grund, og anbefalingerne er blevet fulgt af landmændene, der nu dyrker majs i stor stil.

Men når det drejer sig om anerkendelsen af den globale opvarmnings negative betydning, så kan erhvervet ikke få øje på dem. De oversvømmelser, der er set nu over de sidste år, og som svarer fint overens med klimatologernes forudsigelser,

kan derfor ikke bære ansvaret for deres tab i den forbindelse. Det må kommunerne gøre, det offentlige.

Erhvervsgruppen har sammen med resten af de liberale erhverv haft mere end svært ved at indrømme sine bidrag til den globale opvarmning. På den måde orienterer man sig som VKOR-regeringen, der har stået for de sidste 10 års særlige form for markedsfundamentalistisk politik her til lands.

Sammenholdet i dansk politik

Bankpakke 4.³ blev besluttet umiddelbart før udskrivelsen af valget. Den er helt i overensstemmelse med den måde, som man orienterer sig mod markedet på i resten af den vestlige verden: Det liberale marked anses for at være løsningen på alverdens problemer, derfor må det offentlige ofre sig for markedet, netop der hvor markedet svigter (vi ser paradokset klart for os, hvor det politiske system, det liberale marked og medierne sådan set bare udlever skizofrenien).

Den nye pakke til bankerne:

- 1) Et udvalg nedsættes til at udpege ”systemisk vigtige banker”!
- 2) Det betyder i praksis de tre-fire største danske banker.
- 3) Staten skal garantere likviditet til de større banker, der overtager en nødlidende bank. Likviditet er penge, det betyder således, at disse banker får adgang til penge fra nationalbanken. Sagt på en anden måde, hvis du overtager en bank, der ikke giver penge, så får du penge af nationalbanken (uøkonomisk økonomi)!
- 4) Samtidig skal den såkaldte medgiftsordning udvides, så sunde banker lettere kan overtage hele eller dele af en nødlidende bank. Medgift!
- 5) Staten skal overtage de dårlige engagementer i banker, inden de går konkurs. Lånene overtages af skraldespandsselskabet, Finansiell Stabilitet. Det betyder, at bønder og andre erhvervsdrivende, der ikke kan betale deres regninger, overtages af staten.

3

http://borsen.dk/nyheder/finans/artikel/1/213433/finansforbund_vi_ender_som_bananrepublik.html

Børsens lille artikel viser hvordan sektoren formulerer sine behov, interesser, pakket ind som sande almen interesser.

<http://www.oem.dk/~media/oem/pdf/2011/pressemeddelelser-2011/25-08-11-bankpakke-4/aftale-25-08-11-endelig.ashx>

Under overskriften: ”Aftale mellem regeringen (Venstre og Det Konservative Folkeparti) og Socialdemokraterne, Dansk Folkeparti, Socialistisk Folkeparti, Radikale Venstre og Liberal Alliance om en række konsolideringsinitiativer” udformes pakkens indhold, så det er relativt umuligt for almindelige mennesker at finde ud af, hvem der skal betale til hvem. Den endelige regning, dvs. den endelige udgiftsfordeling vil da også afhænge af udviklingen. Men i sidste ende kan man sige, at der er tale om en forsikring, hvor bankerne måske betaler en præmie, men hvor usikkerheden læsses af på det offentlige. Det har været lidt af en regneopgave at finde ud af, hvor mange penge de første pakker har kostet staten, 6 milliarder, har man indrømmet fra finansrådets side, hårdt presset efter dokumentation samlet sammen af Enhedslistens Frank Åen.

De store banker får med andre ord nogle fordele, der svarer helt til det at være selve nationalbanken, samtidigt med at de beholder fordelene ved at være et liberalt erhverv! Sagt på en anden måde: Bankernes tab bliver nationaliseret, imens at evt. indtjening, udbytte, stadig falder som de store bankers.

Risici for de store banker fjernes, uden at deres indtjeningsmuligheder indskrænkes!

Pakken er vedtaget af SF, S, R, K, V, DF og LA ud fra vor tids fremherskende troserklæring:

”DET FRIE MARKED ER LØSNINGEN PÅ ALLE PROBLEMER – DET ER STATEN, DER ER PROBLEMET – DERFOR SKAL STATEN OFRE SIG FOR MARKEDET, DER HAR VIST SIG AT VÆRE UDE AF STAND TIL AT HOLDE SIG SELV OPPE”!

Bankpakken strider mod alt, hvad der har med liberalisme at gøre. Der er tale om en hånd mod alt, hvad man kan kalde både liberal men også mere socialistisk ideologi.

Valget d. 15.9.2011

Valget d. 15.9.2011 blev udskrevet eller iscenesat med et brud mellem RKV og O.

KV og S-SF er enige om at forære/bestikke boligkøbere, boligejere med fritagelse fra stempelafgifter i forbindelse med huskøb og fritagelse i forhold til betaling af ejerboligskatter de første par år. Begrundelsen er, at boligmarkedet er frosset til, og at der skal sættes gang i handlerne med boliger.

De danske boliger bliver ikke handlet ret meget i øjeblikket, selv om der er et rekord stort udbud af boliger til salg. Det er der indlysende grunde til. Priserne er for nedadgående, dvs. sælgerne vil have mere for dem, end køberne vil give med de udsigter, der er til fortsatte prisfald på boliger.

Prislejet på boliger er blevet holdt kunstigt oppe i Danmark med afdragsfrihed de første ti år efter køb af bolig og andre former for begunstiggelse af låntagere i fast ejendom.

Danmark er af samme grund det land i EU, hvor den enkelte gennemsnitligt har den største personlige gæld. Der er blevet lånt ud til boligejere, bønder og industri med rund hånd. Der er på den måde blevet genereret kolossale pengebeløb, mængder af købekraft i det danske samfund, der igen har været med til at få kapitalværdierne, grundlaget for belåning, til at stige.

Men det er ikke kun i Danmark, at kapitalværdierne er steget urealistisk. Det gælder stort set over alt i den vestlige verden. Det er sket på baggrund af en gennemgribende gensidig forståelse det politiske system, den italesættende orden (her til lands de politisk styrede public-service-institutionerne DR og TV2 og alle de kommercielle medier) og markedets parter imellem.

Forandringen kommer ikke som følge af et valg

Sådan som den vestlige verdens økonomiske overherredømme har været skruet sammen over de sidste par årtier, eller rettere sådan som dette overherredømme er søgt vedligeholdt de sidste måske 20 til 30 år, er det nemlig sket på den relativt simple måde, der handler om at leve på kapitalens inflationsværdier.

Dollars (Amerikanske, Australske, Canadiske o.a.), Euro og andre europæiske møntenheder udgør sammen med Japans mønt langt hovedparten af verdens "reservevaluta", dvs. købekraften, pengene, genereres hos disse lande. Det sker dels via nationalbankerne, deres betalinger, og dels ved de nationale pengeinstitutters udstedelse af lån i lokale kapitalværdier, herunder andre lånebeviser, statsobligationer, realkredit osv.

Så længe kapitalværdierne stiger, dvs. så længe der er prisinflation på kapitalværdier, så længe vil der være grundlag for udstedelse af flere penge. Penge udstedes som lån i kapitalværdier. Men i det øjeblik, hvor kapitalværdierne falder, der falder mulighederne for at oprette lån også. Dvs. for at lave penge i finanssektoren og hos nationalbankerne, så må der være prisinflation på kapitalværdierne, når der nu ikke finder en reel produktion, værditilvækst sted. Det ved man godt i det politiske system. Derfor har man vedtaget politisk, at prisstigninger på aktier og ejendomme ikke tæller som inflation, men det er de altså, uanset.

De aktiver, der findes i den finansielle industri i form af tilgodehavender hos industriens debitorer, skyldnere, forsvinder tilmed som dug for solen, afslører sig som ubegrundede krav på fremtiden, når kapitalværdierne falder. Det sker til stor ærgrelse for alverdens kreditorer, men det siger egentlig ikke noget om verdens størrelse, dens beholdning af varer og forudsætninger for at kunne honorere fremtidens efterspørgsel på varer og ydelser. Derfor kan man slet ikke sige, at kloden bliver fattigere, bare fordi den vestlige verdens kapitalværdier og pengeværdier falder og forsvinder. Det eneste, som man helt sikkert kan sige, er, at vores krav på fremtiden svinder ind i takt med vore pengeværdier. Det er noget helt andet, end at selve kloden skulle blive fattigere.

Det, som man har set med finanskrisen, er, at kapitalværdierne er faldet sammen, dvs. kurserne på alverdens børser er faldet og husene og den faste ejendom har mistet salgsværdi.

Det offentlige trådte ind over alt i den vestlige verden, da finanskrisen slog igennem i 2007 og 2008, og opkøbte dårlige aktiver, skød penge ud i det frie marked, for at skabe købekraft. Staterne satte sig i gæld for at redde det frie marked, som følge af sin trosbekendelse, sit patetiske forsøg på at bevare den syge økonomi.

Nationalbankerne kan kun reparere på forholdene ved at holde hånden under den finansielle sektor. Men det hjælper ikke ret meget nu, hvor det er selve den vestlige verdens måde at skabe "vækst" (kunstige værdier, inflation i sin egen kapital) på, der er truet.

Med faldet i kapitalværdierne falder vor købekraft i forhold til det udland, hvor vi henter vore varer og ressourcer, dvs. Kina, Indien, Latinamerika, Mellemøsten og dele af Afrika.

Den vestlige verden har eksporteret/flyttet sin industriproduktion til udlandet, hvor arbejdskraften er billig, og hvor råvarerne findes. Det eneste, man stort set har beholdt hjemme, det er evnen til at generere købekraft, penge, lånebeviser, gæld og så den lettere infantile tro på, at vi på markedets vilkår vil kunne blive ved med at svømme oven på alverdens fattigrøve.

Og da penge dybest set er gæld, der kan fungere som et aktiv i en situation, hvor kapitalværdierne ser ud til fortsat at stige, men som snarere fungerer som et passiv, der hvor kapitalværdierne ser ud til at falde, så må man nu sande, at verden blev mindst lige så fattig som rig, både da kapitalværdierne tog deres himmelflugt som da de faldt mod jorden ingen. Det er kun herfra, at det ser ud som om at vores købekraft er identisk med rigdom. Dem der står i gæld til os, oplever vores tilgodehavender som fattigdom.

Det, der nu afslører sig på det globale marked, er at den vestlige verdens evne til at gøre krav på fremtidens ydelser og vareproduktion falder. Og det er slet ikke sikkert, at det gør verden fattigere, sådan som de traditionelt højtflyvende forsøger at beskrive deres egen isolerede ulykke. Det, at vores krav på fremtiden synker sammen, er måske endda udtryk for en højere retfærdighed!

Bankpakke 4 og bestikkelsen af de danske boligejere, vælgere, er et lille og slet skjult forsøg på at bidrage til vedligeholdelsen af en relativt syg form for fordelingsnøgle til verdens goder.

Der er mange paradokser forbundet med den pågående udvikling og den måde, som den bliver beskrevet på. F.eks. forsøger man at forhindre, at det grimme bliver sagt med kravet om, at ingen må sige noget grimt. Men hvordan skal man så beskrive det grimme, hvis man ikke må sige det?

Det grimme kan ikke beskrives pænt, uden at det bliver en løgn. Sagen er, at der også gemmer sig en slags krav om at kommunikere selvmodsigende i kravet om at holde kammertonen, når man skal beskrive elendigheden.

Imens hele den kommercielle medieverden har kæmpet for sin ret til at sparke den muslimske verden i skridtet – under højtidelige erklæringer om kun at gøre det af principielle grunde, i sin selvudrånede heroiske kamp for ytringsfriheden – så er man anderledes konkret intolerant og direkte censurerende over for den i øvrigt videnskabeligt sande beskrivelse af sig selv. Man har systematisk bortcensureret den beskrivelse, der peger på og omtaler mediernes og deres brugeres sande karakter, sådan som den afslører sig i parternes gensidige afhængighedsforhold, i mødet, udvekslingen, der hvor produktet, sekretet, de populære budskaber, driver ned af brugerfladen, som den tyktflydende stinkende og selvfede remulade brugeren elsker og tiltrækkes af.

Opinionsmanipuleringerne handler om mediernes og brugerens fælles værdigrundlag. Det fælles værdigrundlag består i, at man lever i troen på den hellige forening mellem medier og brugere, hvis værdi måles i oplagstal. Værdigrundlaget, trosindholdet, går på, at forbrugeren umuligt kan tage fejl, lidt lige som i argumentet for, at hundelort er godt, fordi så mange fluer umuligt kan tage fejl.

Det afgående folketing er kommet frem til, at de danske efterretningstjenesters aldeles forkastelige og illegitime adfærd over for venstrefløjen op gennem 1970'erne og 1980'erne måske nok var forkastelig og illegitim, for ikke at sige forfatningsstridig, dybt ulovlig, magtfordrejende. Men der skal for guds skyld da ikke gøres noget som helst ved det, da det jo sådan set var den stadigt siddende orden, der stod bag forbrydelserne, og som derfor ikke kan have nogen som helst sund egeninteresse i, at der bliver rippet op i sagen igen.

Så sådan bliver det, klart for enhver, at man i perioden har regeret på baggrund af magtmisbrug, efterretningstjenesternes informationer omkring legitime politiske modstandere, og at man, fordi man er de skyldige, er enige om at bruge sin magt til at forhindre, at de skyldige bliver stillet til regnskab, eller at sagen får fornyet aktualitet. Det er så i sig selv en hel aktuel betragtning, og den bliver ikke mindre aktuel, så længe de ansvarlige grupper fortsætter.⁴

Det egentlig bekymrende i udviklingen på den lille blå planet er ikke de økonomiske tab eller den krise, som vi ser her hos os selv for os selv. Vi tager ikke skade af lidt krise og lidt smalhals. Men derimod alle de problemer, som vor fremfærd har skabt i verden, dvs. i det noget større perspektiv, det perspektiv der ikke kan slås politisk mønt på hos de danske vælgere, forbrugerne af medier og politiske budskaber.

Vor livsstil har skabt mangel, forurening, tab af livsrum for mennesker, dyr og planter. Det er en del af forklaringen på de oprør, som vi ser rundt om i øjeblikket. At vi selv bliver ramt i sidste ende – med tab af evne til at sætte verden i debit, sætte verden i gæld, fordi vore pengeværdier er sunket sammen, har afsløret sig som gæld, der hvor vi pludselig må identificere vore pengeværdier som gæld hos os selv, eller værdiløse krav på fremtiden – ja det er slet ikke så slemt i forhold til de katastrofer, som vi har påført den blå planet med vor jagt på succes i snæver økonomisk forstand.⁵

I og for sig så kan det segment, som SF, S, R, V, LA, DF og K appellerer til med sine slagtilbud, stikke sin livsstil et vist sted hen.

⁴ <http://www.information.dk/telegram/277032>

<http://arbejdsforskning.dk/pdf/art-63.pdf>

⁵ <http://www.spiegel.de/wissenschaft/natur/0,1518,782166,00.html>

Dårligt vejr giver borgerkrige, har nogle forskere påvist, uden at gå ind i de konkrete begivenheder, som vi ser i Mellemøsten og Nordafrika i øjeblikket. Det er let at bevise, at global opvarmning og vestens ødelæggelse af de mere traditionelle og bæredygtige økonomier vil føre til krig og ufred.

Resultatet af valget d. 15/9 2011 kan være ligegyldigt. Forskellen vil under alle omstændigheder være nogen lunde den samme.

Mvh. Steen
Odense d. 27/8 2011